

Arrest

nr. 217 295 van 22 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 juli 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 januari 2018 om internationale bescherming. Op 26 september 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Afghaans staatsburger van Hazara-etnie te zijn. U bent afkomstig van het dorp Chawli Shorab in het district Khanabad van de provincie Kunduz. Toen u ongeveer drie jaar oud was, verhuisde uw familie naar Iran omwille van de oorlog tussen de autoriteiten en de Taliban. Toen u ongeveer zeven jaar oud was, keerde uw familie terug naar Shawni Shorab. Uw familie verbleef er een korte periode en vertrok nadien opnieuw naar Iran, naar Khomeini Shahr in Esfahan, als gevolg van een grondconflict. G. (...), een machtig commandant, had jullie gronden in beslag genomen en uw oom gedood. U verliet Iran in 2015 samen met uw oom langs vaderszijde, uw ouders, uw broers en uw zussen. U hebt Iran verlaten omwille van de angst voor deportatie naar Afghanistan, het gebrek aan verblijfsdocumenten en de algemene veiligheidssituatie voor Afghanen in Iran. U stelt niet terug te kunnen naar Afghanistan omdat commandant G. (...) gezegd heeft dat hij jullie allemaal zou doden als jullie zouden terugkeren. Daarnaast is uw herkomstregio in Afghanistan, het district Khanabad in de provincie Kunduz, niet veilig.

Uw ouders, A. K. Y. (...) en K. Y. (...) dienden op 22 juli 2015 in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 28 maart 2017 nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan hun herkomst uit Afghanistan en hun verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. Uw ouders tekenden hier beroep tegen aan. De Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RvV) bevestigde de beslissing van het CGVS op 21 december 2017. Deze beslissing was ook van toepassing op u en uw broers en zussen, gezien jullie als minderjarigen deel uitmaakten van het verzoek om internationale bescherming van jullie ouders.

Op 5 januari 2018 diende u samen met uw zus P. D. (...) een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u een taalcertificaat, de taskara van uw vader, het geboortecertificaat van uw broer, een kopie van pagina van het paspoort van uw vader, de huwelijksakte van uw ouders, de taskara's van uw moeder en zus, een vaccinatiekaart van uw broer, medische documenten met betrekking tot de geboorte van uw broer en twee foto's van uzelf en uw broer in Iran, voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) en c) van de Vreemdelingenwet. Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf als Afghaans vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient vastgesteld dat uw ouders op 22 juli 2015 een verzoek tot internationale bescherming indienden, waarna het CGVS op 28 maart 2017 besliste tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof werd gehecht aan hun herkomst uit Afghanistan en hun verblijf als Afghaans vluchteling in Iran.

De beslissing van het CGVS luidde als volgt:

"Er dient te worden vastgesteld dat u en uw echtgenote doorheen jullie verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk hebben gemaakt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen inzake uw herkomst uit Afghanistan en uw verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.

U en uw echtgenote verklaren afkomstig te zijn uit het district Khanabad in de provincie Kunduz en in de periode tussen de geboortes van jullie tweede en derde kind naar Iran te zijn gevlucht omwille van de oorlog (CGVS, 15/17404, p. 3; CGVS, 15/17405, p.3-4). Na een tussenperiode van anderhalf jaar in Afghanistan woonden jullie vervolgens opnieuw zeven tot acht jaar lang in Iran (CGVS, 15/17404, p. 5 en 7). Echter, zowel met betrekking tot jullie herkomst uit Afghanistan als met betrekking tot jullie leven als illegale Afghanen in Iran zijn jullie verklaringen vaag en weinig overtuigend. Vooreerst dient gewezen te worden op de gebrekkige geografische kennis van uw echtgenote over haar regio van herkomst in Afghanistan. Wanneer zij gevraagd wordt naar districten van de provincie Kunduz of van andere provincies die dichtbij het district Khanabad liggen kan zij geen antwoord geven (CGVS, 15/17404, p. 8). Uit informatie van het CGVS, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt dat Aliabad in Kunduz, Burka in Baghlan en Eshkashem in Takhar de dichtst bijgelegen districten vanuit haar dorp zijn. Verder grenzen ook nog de districten Kunduz en Dashte Archi in Kunduz en Bangi in Takhar aan het district Khanabad. Dat zij geen dichtbijgelegen districten weet te benoemen is des te opmerkelijker gezien ze eerder Burka en Narinj benoemde als buurdorpen (CGVS, 15/17404, p. 8). Zowel Burka als Nahrin zijn dichtbijgelegen districten in de provincie Baghlan. Wanneer uw echtgenote

expliciet gevraagd wordt of Burka en Nahrin dorpen in het district Khanabad zijn antwoordt ze eerst van wel. Vervolgens zegt ze plots van niet om tot slot aan te geven dat ze het niet weet (CGVS, 15/17404, p. 8 en 9). Uw vrouw blijkt evenmin te weten welke provincies er dichtbij Kunduz liggen. Dit is zeer opvallend daar de provincie Baghlan slechts een vijftiental kilometer van haar dorp verwijderd is en de provincie Takhar in vogelvlucht zelfs op minder dan 10 kilometer ligt.

Ze kan ook geen provincies benoemen die ze zou gepasseerd zijn op weg naar Kaboel – een weg die ze toch enkele keren heeft afgelegd van en naar Iran (CGVS, 15/17404, p. 9). Dit is des te opvallender gezien zij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en op het CGVS wel bijna alle landen wist te vermelden die ze passeerde op weg van Iran naar België – een reis die ze slechts een keer maakte (DVZ, p. 10 en CGVS, 15/17404, p. 10). Dat uw vrouw hier wel in slaagt maar de provincies op weg naar Kaboel – waarvan er een op minder dan vijftien kilometer van uw dorp verwijderd is – niet weet te benoemen roept ernstige vragen op over jullie beweerde herkomst uit Kunduz.

Er dient ook gewezen te worden op een opvallend element in jullie verklaringen met betrekking tot de Afghaanse munt. Zo wordt u gevraagd naar de Afghaanse munt. U blijkt een goede kennis te hebben van de munten en briefjes ten tijde van president Karzai. Echter, gevraagd naar de Afghaanse munt in de periode voor het aantreden van Karzai zegt u dit niet meer te weten (CGVS II, p. 6). Dat u gedetailleerde informatie weet te geven over de Afghaanse munt van na het aantreden van president Karzai, terwijl u zelf maar anderhalf jaar in Afghanistan woonde in die periode, maar geen informatie kan geven over de Afghaanse munt van voor Karzai – u was nochtans al 33 jaar wanneer u de eerste keer uit Afghanistan vertrok – roept ernstige vragen op. Uw echtgenote blijkt zich dan weer niet te herinneren of er in Afghanistan al dan niet muntstukken gebruikt werden (CGVS, 15/17404, II, p. 9). Uit informatie blijkt dat er wel degelijk Afghani muntstukken bestonden voor 2001.

Uw echtgenote wordt verder gevraagd waar in Afghanistan veel Hazara – jullie etnie – wonen waarop zij Ghazni en Hazarajat benoemt (CGVS II, 15/17404, p. 8). Vervolgens wordt haar gevraagd waar Hazarajat precies ligt, maar ze kan dit niet duiden (CGVS II, 15/17404, p. 8). Op de vraag of Hazarajat een provincie in Afghanistan is kan uw vrouw evenmin een antwoord geven (CGVS II, 15/17404, p. 8). Ze wordt er dan op gewezen dat Hazarajat geen officiële Afghaanse provincie is maar een gebied dat bestaat uit verschillende provincies waar veel Hazara wonen en gevraagd welke provincies dit zouden kunnen zijn. Opnieuw kan ze echter geen antwoord geven (CGVS II, 15/17404, p. 8). Zelf blijkt u evenmin te weten wat Hazarajat precies is. U vermeldt Hazarajat als een plaats maar wanneer u gevraagd wordt waar deze dan precies ligt in Afghanistan blijkt u hiervan geen idee te hebben (CGVS II, p. 6). Evenmin weet u of Hazarajat al dan niet een Afghaanse provincie is (CGVS II, p. 6). Uit informatie van het CGVS waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt Hazarajat de provincies Bamyān, Maidan Wardak, Ghazni, Ghor en Daykundi en delen van de rondom liggende provincies te behelzen. Met betrekking tot het Hazaragi, waarvan uit informatie van het Commissariaat-generaal blijkt dat het een dialect van het Dari betreft dat door Hazara wordt gesproken, stelt u dat u noch uw echtgenote Hazaragi spreken omdat jullie niet in een regio met veel Hazara woonden (CGVS 15/17405 II, p. 8). Uw echtgenote verklaart hierover echter dat ze wel degelijk het dialect van de Hazara spreekt (CGVS II, 15/17404, p. 5).

Gevraagd naar de etnie van Hamid Karzai zegt uw echtgenote vervolgens dat hij Pashtu spreekt (CGVS II, 15/17404, p. 8). Ze weet niet van waar in Afghanistan hij afkomstig is (CGVS II, 15/17404, p. 8). Gevraagd welke regio's of provincies in Afghanistan traditioneel Pashtun-gebieden zijn, kan ze dit niet meegeven (CGVS II, 15/17404, p. 9). De "Pashtun Belt" strekt zich uit van het zuiden tot het oosten van Afghanistan. Ook de naam van de etnische groep die de taliban domineert blijkt ze niet te weten (CGVS II, 15/17404, p. 7). Ze weet evenmin van welke regio in Afghanistan de taliban afkomstig zijn (CGVS II, 15/17404, p. 8). Ze wordt er vervolgens op gewezen dat de taliban afkomstig zijn uit een regio waar een bepaalde etnie de meerderheid heeft en gevraagd of ze enig idee heeft welke etnie dit zou kunnen zijn. Nog steeds kan ze echter geen antwoord geven (CGVS II, 15/17404, p. 8). De taliban is ontstaan in het zuiden van Afghanistan waar een Pashtun-meerderheid leeft en wordt dan ook gedomineerd door deze etnie. Gezien de historische etnische spanning tussen de Hazara en de taliban is het zeer vreemd dat uw echtgenote hier geen idee van heeft.

Met betrekking tot jullie vlucht naar Iran enkele maanden voor de inval van de Amerikanen in Afghanistan stelt u te zijn gevlucht omdat de taliban uw regio had ingenomen (CGVS, p. 4). Echter, uw verklaringen over de toestand in uw regio tijdens deze periode van burgeroorlog zijn oppervlakkig en weinig doorleefd. Wanneer u gevraagd wordt om de situatie in uw regio te beschrijven in die periode antwoordt u kort dat de taliban naar jullie regio kwam, dat uw oom werd gedood en dat jullie dan de beslissing namen om te vluchten (CGVS II, p. 4). U wordt aangespoord om de algemene situatie in uw land en meer specifiek in uw regio te beschrijven in deze periode maar het enige dat u nog weet mee te geven is dat "mensen zoals Ahmad Shah Massoud" in uw regio waren (CGVS II, p. 4). U wordt aangespoord om verder te gaan maar u kan louter nog zeggen dat wanneer de taliban kwamen de soldaten van Ahmad Shah Massoud de regio verlieten en naar Takhar en Panjshir vluchtten (CGVS II,

p. 4). U wordt nogmaals aangespoord om verder te vertellen maar u zegt kortweg dat dit alles is (CGVS II, p. 4). Dit doet weinig overtuigen dat u daadwerkelijk ten tijde van de burgeroorlog in deze regio heeft gewoond en uw huis en land heeft moeten verlaten omwille van de oorlogsomstandigheden. Uw vrouw weet jullie eerste vlucht eveneens aan de oorlog voor de inval van de Amerikanen in Afghanistan (CGVS, 15/17404, p. 3 en 4). Dit zou in de periode tussen de geboortes van jullie tweede en derde kind zijn geweest, wat dus tussen 1999 en 2001 moet zijn geweest (CGVS, 15/17404, p. 6). Allereerst dient opgemerkt te worden dat uw vrouw op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde van haar geboorte tot zeven jaar geleden – het interview vond plaats in oktober 2015 – in haar dorp in Kunduz te hebben gewoond. Vervolgens zou ze zeven jaar in Iran hebben gewoond (DVZ, p. 4). Het is opvallend dat uw echtgenote over haar eerste verblijf van drie jaren in Iran omwille van de oorlog in Afghanistan niets vermeldde op de DVZ.

Uw echtgenote wordt verder gevraagd uit te leggen wat ze bedoelt met de stelling dat het oorlog was ten tijde van haar vlucht naar Iran waarop zij louter kan aanhalen dat het oorlog was zoals dat nu het geval is, in elk deel van Afghanistan (CGVS, 15/17404, p. 3). Ze wordt dan gevraagd hoe ze zelf merkte dat het oorlog was maar ze ontwijkt de vraag en zegt dat de mannen de beslissing namen – om te vluchten – en dat ze een gewone huisvrouw was (CGVS, 15/17404, p. 4). De vraag wordt herhaald waarop uw echtgenote nog kort meegeeft dat men buiten kon horen dat het oorlog was waarop ze opnieuw vermeldt dat de mannen de beslissing namen (CGVS, 15/17404, p. 4). Gevraagd wie er tegen wie vocht zegt uw vrouw dat het de regering was tegen mensen die tegen de regering waren en dat ze het verder niet weet (CGVS, 15/17404, p. 4). Wie de regering was en wie tegen de regering was, bleek ze niet te weten (CGVS, 15/17404, p. 4). De vaststelling dat jullie Afghanistan zouden hebben moeten ontvluchten “omwille van de oorlog” maar uw echtgenote geen enkele concrete informatie weet mee te geven over deze oorlog ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen in ernstige mate. In het tweede gehoor geeft uw vrouw nog mee dat de taliban in de regio kwam en er tegen anderen vocht (CGVS II, 15/17404, p. 6). Opnieuw kan ze niet meegeven tegen wie zij dan wel vochten (CGVS II, 15/17404, p. 6). Vervolgens wordt nogmaals gevraagd tegen wie de taliban dan wel vochten, en wie jullie dus beschermde tegen de inval van de taliban in jullie dorp en regio. Uw vrouw kan deze vraag echter opnieuw niet beantwoorden (CGVS II, 15/17404, p. 6). Dat zij zelfs geen idee heeft wie de machtsgroepen waren in jullie eigen regio die tegen de taliban vochten doet ernstig twijfelen aan jullie verblijf in Afghanistan in die periode. Ze wordt nog gevraagd naar de gewapende groepering van de Hazara – haar eigen etnische groep – en naar bekende Hazara in die periode maar zegt louter dat er geen Hazara waren in haar regio (CGVS II, 15/17404, p. 7). Nog geconfronteerd met de namen Ahmad Shah Massoud, Rabbani, Hekmatyar en Mullah Omar, kan ze, behalve dat Ahmad Shah Massoud “vocht”, over geen van deze personen enige concrete informatie geven (CGVS II, 15/17404, p. 9 en 10). Ook over de Hezb Islami, de gewapende groepering van Gulbuddin Hekmatyar, en Hezb Wahdat, de gewapende groepering van de Hazara, kan ze geen informatie geven (CGVS II, 15/17404, p. 8). Een dergelijk volkomen gebrek aan kennis over de burgeroorlog in Afghanistan en het conflict tussen de taliban en de Noordelijke Alliantie, dat nochtans de aanleiding zou zijn geweest van jullie eerste vlucht naar Iran, haalt de geloofwaardigheid van jullie verklaringen totaal onderuit.

Ook over jullie leven als illegale Afghanen in Iran overtuigen jullie verklaringen niet. Zo verklaart uw echtgenote dat ze nooit – tijdens haar eerste noch uw tweede verblijf in Iran – enig verblijfsdocument heeft gehad (CGVS, 15/17404, p. 7 en CGVS II, 15/17404, p. 2). U zegt echter zelf dat jullie tijdens jullie eerste verblijf in Iran wel verblijfsdocumenten hadden (CGVS II, 15/17405, p. 2). Uw echtgenote wordt verder gevraagd of jullie, gezien jullie steeds illegaal in Iran zouden hebben geleefd, ooit hulp hebben gekregen van legale Afghanen of Iraniërs voor bepaalde praktische zaken in het dagelijks leven waarop ze aangeeft dat er, behalve die Iraniër voor wie jullie kleren maakten, niemand anders was die jullie kon helpen (CGVS II, 15/17404, p. 4). Later blijkt echter plots dat heel de familie van uw echtgenote – haar moeder, twee broers en twee zussen – in Iran woonde en dat zij allemaal documenten hadden (CGVS II, 15/17404, p. 4). Wanneer u gevraagd wordt of uw schoonfamilie verblijfsdocumenten had in Iran beaamt u dit aanvankelijk (CGVS II, p. 7). Echter, wanneer gevraagd wordt wat voor verblijfsdocumenten zij dan wel hadden zegt u plots niet meer te weten of ze al dan niet verblijfsdocumenten hadden (CGVS II, p. 7). U wordt gevraagd waarom u niet weet of uw schoonfamilie al die tijd al dan niet legaal in Iran verbleef waarop u louter kan meegeven dat u altijd binnen bleef en dat uw broer vervolgens overleed en u dan “gek” werd, een verklaring die vanzelfsprekend niet weet te overtuigen (CGVS II, p. 8).

Uw echtgenote wordt vervolgens gevraagd waarom ze eerder zei dat er niemand was die jullie kon helpen terwijl haar familie legaal in Iran zou hebben verbleven. Daarop weet ze louter te zeggen dat zij haar niet konden helpen en alleen documenten hadden “om zichzelf te helpen”, wat maar weinig weet te overtuigen (CGVS II, 15/17404, p. 5). Bovendien kan ze weinig aannemelijk uitleggen waarom zij de enige van haar familie was die illegaal was in Iran. Zo beweert ze dat zij documenten hadden omdat ze eerder naar Iran waren gegaan dan haar (CGVS II, 15/17404, p. 4). Uw vrouw weet echter niet eens bij

benadering wanneer of hoeveel eerder dan haar zij naar Iran vertrokken zouden zijn (CGVS II, 15/17404, p. 4). Ze wordt dan gevraagd waarom heel haar familie naar Iran vertrok maar zij zelf niet. Ze kan louter meegeven dat ze geen problemen had toen (CGVS II, 15/17404, p. 5). Vervolgens gevraagd waarom haar familie dan wel naar Iran vertrokken was kan ze opnieuw geen informatie geven en zegt ze kortweg dat dit hun eigen beslissing was (CGVS II, 15/17404, p. 5). Bovendien vallen deze vage verklaringen moeilijk te rijmen met haar verklaringen naar aanleiding van haar eerste interview op het CGVS. Daar verklaarde zij immers dat haar familie naar Iran vertrok wanneer ze trouwde en dit omwille van de oorlog. Dus omwille van dezelfde reden als zichzelf (CGVS, 15/17404, p. 4). Dergelijke vage en incoherente verklaringen over haar verblijf als illegale Afghaanse in Iran zijn weinig aannemelijk.

Wanneer u wordt gewezen op de registratiecampagne voor Afghanen in Iran tijdens de voorbije tien jaar en wordt gevraagd naar de naam van deze registratiecampagne of van de verblijfskaart die Afghanen hierbij kregen, u blijkt hier niet van op de hoogte te zijn (CGVS II, p. 3). Bovendien is het opvallend dat uw gezin sinds het einde van de jaren negentig tot aan uw vertrek in 2015 – op een tussenperiode van anderhalf jaar na – als illegale Afghanen in Iran hebben gewoond en jullie toch 45000 euro konden betalen voor jullie reis naar België (DVZ 15/17405, p. 9). Gevraagd naar jullie financiële situatie in Iran zegt uw echtgenote hier niets over te weten en dat u daar verantwoordelijk voor was, waarna ze hier vreemd genoeg aan toevoegt dat jullie “een gemiddeld leven” hadden (CGVS II, 15/17404, p. 3). Uw vrouw wordt dan gevraagd wat ze ermee bedoelt dat jullie een gemiddeld leven hadden waarop ze meegeeft dat jullie “een beter leven” hadden en de kosten konden betalen (CGVS II, 15/17404, p. 3). Wanneer haar dan expliciet gevraagd wordt hoe jullie zoveel geld voor jullie reis bijeen wisten te krijgen kan ze louter zeggen dat jullie werkten (CGVS II, 15/17404, p. 10). Dergelijke verklaringen kunnen er maar weinig van overtuigen dat jullie reeds van voor de inval van de Amerikanen in Afghanistan bijna onafgebroken als illegalen in Iran leefden.

Met betrekking tot de financiële middelen waarover jullie beschikten legden u en uw echtgenote ook tegenstrijdige verklaringen af. Zo wordt u gevraagd of u ooit geld opstuurde van Iran naar uw familie in Afghanistan waarop u zegt van niet (CGVS II, p. 4). U wordt vervolgens nog enkele vragen gesteld over de reden waarom u nooit geld naar Afghanistan opstuurde waarna blijkt dat uw broer geld opstuurde en u zelf niet genoeg geld had (CGVS II, p. 4). Uw vrouw beweert echter dat u wel geld naar uw familie in Afghanistan opstuurde (CGVS 15/17404 II, p. 4). U wordt hier vervolgens mee geconfronteerd waarop u dan plots zegt dat u wel geld opstuurde (CGVS II, p. 9). Gevraagd waarom u dit dan niet eerder zei, zegt u dat het om kleine bedragen ging en u dit niet beschouwde als het opsturen van geld. Deze stelling houdt weinig steek. Zeker gezien u verschillende vragen werden gesteld over de reden waarom u geen geld naar Afghanistan stuurde en u dan ook kansen genoeg had om hier iets over te zeggen (CGVS II, p. 9).

Uit het geheel van bovenstaande argumenten blijkt dat u en uw echtgenote er niet in slagen jullie beweerde regio van herkomst en uw verblijf in Iran in de hoedanigheid van Afghaanse vluchteling op basis van coherente en overtuigende verklaringen aannemelijk te maken. Bovendien blijken jullie niet in staat overtuigende en bewijskrachtige stukken voor te leggen met betrekking tot jullie Afghaanse nationaliteit en jullie uw verblijf in Iran als Afghaanse vluchtelingen. De door u neergelegde taskara doet geen afbreuk aan deze vaststelling. Zo beweert u dat deze taskara initieel geen foto had tot u bij uw terugkeer uit Iran er een foto op hebt laten plaatsen, een feit dat bevestigd wordt doordat de originele stempel van de taskara niet doorloopt op uw foto (CGVS, p. 3). Door deze vaststelling en gelet op informatie informatie waaruit blijkt dat corruptie wijdverspreid is in Afghanistan kan de authenticiteit van dit document dan ook ernstig in vraag gesteld worden.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Afghanistan en uw beweerd verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke

verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hierdoor verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer."

Uw ouders tekenden tegen deze beslissing beroep aan. Op 21 december 2017 bevestigde de RvV echter de beslissing van het CGVS. Volgens uw verklaringen woonde u steeds samen met uw ouders en bent u samen met hen vertrokken (CGVS, p. 6 en p. 8). Er kan dan ook in uw geval geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot uw vermeende verblijf als illegaal migrant in Iran.

Uw eigen verklaringen betreffende uw herkomst en verblijfssituatie wegen hier niet tegen op, gezien zij op zich evenmin kunnen overtuigen.

Zo is het opmerkelijk dat u en uw familie tegenstrijdige verklaringen afleggen met betrekking tot uw verblijfplaatsen. Zo laat u bij DVZ optekenen dat u in Chawli Shohrab geboren bent en daar steeds verbleven hebt toen u in Afghanistan verbleef (Verklaring DVZ, vraag 5). Uw vader verklaarde in het kader van zijn verzoek dat uw familie in Afghanistan in het dorp Wakil Gholam Haidar woonde (CGVS I 15/17404, p. 2). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen over uw geboorteplaats in Afghanistan doen vragen rijzen.

Verder legt uw familie tegenstrijdige verklaringen af over de taal die thuis werd gesproken. Uw vader verklaarde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij noch uw moeder Hazaragi spreken omdat uw ouders afkomstig zouden zijn van een regio waarin geen Hazaragi gesproken wordt (CGVS 15/17405, p. 8). Uw zus verklaart thuis woorden Hazaragi te hebben geleerd maar geen puur Hazaragi te spreken (CGVS 18/10226, p. 5). U verklaart daarentegen dat uw moedertaal Hazaragi is (CGVS, p. 8). Dergelijke tegenstrijdige verklaringen zet uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw identiteit en herkomst verder op de helling.

Vervolgens biedt u het CGVS geen zicht op uw financiële situatie. Volgens uw verklaringen maakte uw gehele familie broeken voor een Iraanse werkgever, wat de enige inkomstenbron van jullie familie was (CGVS, p. 13). Gevraagd hoeveel u verdiende, zegt u het niet te weten (CGVS, p. 13). Gevraagd hoe u uw financiële situatie in Iran zou omschrijven, zegt u dat deze niet slecht was (CGVS, p. 21). Gezien het maken van deze jeansbroeken volgens uw verklaringen de enige inkomstenbron van uw familie was, wordt u gevraagd naar de reden van deze financiële welvaart, waarop u zegt dat jullie altijd werkten (CGVS, p. 21). Volgens uw verklaringen bent u naar een privéschool voor talen geweest (CGVS, p. 9) en heeft uw familie 42.000 à 45.000 euro voor de reis naar Europa betaald (CGVS, p. 16). Dat uw volledige familie werd ingezet om continue aan jeansbroeken te werken, strookt niet met de financiële

welvaart die u beschrijft. Hiermee geconfronteerd, geeft u de weinig overtuigende repliek dat u niet veel betaalde voor de taallessen, dat u dit uit uw eigen zak betaalde en dat de juwelen van uw moeder en de huisraad verkocht werd om de reis van uw familie naar Europa te betalen (CGVS, p. 21).

Verder blijkt u, noch uw zus (CGVS 18/10226, p. 9) te weten waarom uw familie initieel uit Afghanistan vertrokken is. Gevraagd naar de reden, zegt u louter “door de oorlog met de overheid en de taliban”. Gepeild naar een specifiek incident waardoor uw gezin de regio verliet, zegt u dat u het niet weet, dat uw vader het misschien weet en dat u drie jaar oud was en het dus niet kan weten (CGVS, p. 6). U weet verder niet wie er samen met uw gezin toen uit Afghanistan vertrokken is, waar in Iran uw gezin naartoe ging of waarom uw familie terug naar Afghanistan gegaan is (CGVS, p. 6). Ook al was u op dat moment zeer jong, er kan aangenomen worden dat u in de loop der jaren toch informatie over zou hebben opgevangen over deze ingrijpende gebeurtenis voor uw familie.

Vervolgens roepen uw verklaringen over uw familie en het contact dat u met hen hebt, vragen op. Volgens uw verklaringen hebt u één oom van vaderszijde die gedood werd in Afghanistan, een andere oom langs vaderszijde in Esfahan en een tante langs vaderszijde die in Pakistan woont (CGVS, p. 9-10). Ondanks het contact dat uw familie nog met uw tante heeft, weet u niet waarom uw tante Afghanistan heeft verlaten of wat zij in Pakistan doet (CGVS, p. 10). U hebt verder nog een oom en een tante langs moederszijde in Esfahan (CGVS, p. 10). U blijkt geen idee te hebben sinds wanneer uw oom of tante langs moederszijde in Esfahan woont (CGVS, p. 10). Gevraagd naar contacten in Afghanistan, zegt u dat uw familie van tijd tot tijd naar Afghanistan belt (CGVS, p. 11). Gevraagd met wie in Afghanistan uw familie contact heeft zegt u het niet te weten en dat uw vader het weet, noch weet u hoe vaak zij met elkaar in contact zijn of waar in Afghanistan die personen wonen (CGVS, p. 11).

Verder zijn uw verklaringen over uw leven in Iran als Afghaans vluchteling inconsistent en twijfelachtig.

Zo slaagt u er niet in te overtuigen met betrekking tot uw netwerk in Khomeini Shahr er niet in te overtuigen. Gevraagd wie u in Khomeini Shahr kende, zegt u dat u “Afghanen, buren en een Iraanse oude vrouw” kende (CGVS, p. 21). Gevraagd welke Afghanen u in Khomeini Shahr kende, noemt u uw buren en uw oom van vaderskant op (CGVS, p. 22). Gevraagd of u andere Afghanen in Khomeini Shahr kende, zegt u dat u geen banden had met andere Afghanen en hen niet kende (CGVS, p. 22). Gevraagd wie uw buren waren, noemt u H. Hu. (...), H. Ho. (...) en commandant M. (...) (CGVS, p. 22). Gevraagd naar de etnie van H. Hu. (...), zegt u dat alle buren Hazara waren (CGVS, p. 22). Gevraagd of er Afghanen in Khomeini Shahr woonden die geen Hazara waren, zegt u het niet te weten en dat u niet naar buiten ging omdat u bang was voor het geweld in Iran (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen dat u drie à vier keer naar de brug Si-o-se-pol ging voor uw plezier, zegt u dat u met uw moeder ging en uw kleine broer vasthield opdat mensen u niet zouden aanvallen (CGVS, p. 23). Deze weinig aannemelijke verklaring weet niet te overtuigen van het feit dat u niet naar buiten ging omwille van het geweld in Iran en vormt aldus geenszins een verschoningsgrond voor uw gebrek aan kennis over de Afghaanse gemeenschap in Esfahan. Gevraagd naar de afkomst van uw schoolvrienden in Esfahan, uw enige vrienden in Khomeini Shahr, zegt u dat u het hen niet vroeg (CGVS, p. 23). Gevraagd waar ze woonden, zegt u dat u niet weet in welke regio ze woonden, maar dat ze in Khomeini Shahr woonden (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met de twijfels die ontstaan als gevolg van uw onwetendheid hierover, geeft u de weinig overtuigende verklaring dat u personen die zich goed gedragen tegenover u, vrienden noemt (CGVS, p. 23). Geconfronteerd met uw uiterst beperkt netwerk in Khomeini Shahr, zegt u dat uw vader contact had met andere mensen, dat hij misschien andere mensen kende en dat u geen Afghanen kende omdat u geen banden met hen had (CGVS, p. 23). Gevraagd waarom u geen banden met hen had, zegt u dat u niet naar buiten kon, dat het onveilig is om hen te bezoeken en dat u soms de buren bezocht (CGVS, p. 23). Gelet op bovenstaande conclusie wat betreft uw uitgaansmogelijkheden, kan er aan dergelijk argument geen geloof gehecht worden.

Bovendien leggen u en uw zus tegenstrijdige verklaringen af over de verschillende Afghaanse etniciteiten in uw omgeving. U verklaart hierover dat u geen banden had met Pasjtoenen in uw omgeving en dat er geen Tadzjiken in uw regio woonden (CGVS, p. 23). Uw zus verklaart echter dat haar medestudenten op school Afghanen waren van alle etniciteiten, waaronder Pasjtoenen en Tadzjiken (CGVS 18/10226, p. 20). Aangezien jullie vier jaar lang samen naar dezelfde school gingen en in dezelfde klas zaten, kan het niet overtuigen dat jullie dergelijke tegenstrijdige verklaringen afleggen over de verschillende Afghaanse etniciteiten in jullie omgeving (CGVS 18/10226, p. 25).

Overigens is het opvallend dat uw familie volgens uw verklaringen over een schotelantenne beschikten, hoewel u zelf zegt dat het bij wet verboden is in Iran over een schotelantenne te beschikken (CGVS,

p. 13). Gevraagd waarom uw familie dit risico nam gezien jullie illegale verblijfsstatus, zegt u louter dat u het niet weet en dat u er geen aandacht aan gaf (CGVS, p. 13). Gezien uw familie deportatie vreesde omwille van het gebrek aan verblijfsdocumenten (CGVS, p. 24), is het weinig aannemelijk dat uw familie over een schotelantenne zou beschikken zonder rekening te houden met de risico's die jullie hiermee liepen.

De neergelegde documenten vermogen de appreciatie van het Commissariaat-Generaal niet te wijzigen. Wat betreft het paspoort van uw vader, het geboortecertificaat van uw broer, de huwelijksakte van uw ouders en het medicijnvoorschrift van uw moeder en de taskara's die u neerlegt, dient opgemerkt dat deze documenten reeds werden voorgelegd in het kader van het beroep dat uw ouders aantekenden tegen hun beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming die volgde op hun eerste verzoek tot internationale bescherming. Met betrekking tot deze documenten besloot de RvV dat zij op zich niet volstaan om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van beide verzoekers te herstellen. Wat betreft het taalcertificaat dat u neerlegt, dient opgemerkt dat dit geen officieel document betreft, waardoor de bewijswaarde van dit document relatief is. Bovendien blijkt uit objectieve informatie waarover het CGVS en die aan uw administratief dossier is toegevoegd, dat er in Iran een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Wat betreft de foto's die u neerlegt, waarop u en uw broer in Iran te zien zijn, dient opgemerkt dat deze geen enkele objectieve aanwijzing met betrekking tot het tijdstip of de omstandigheden waarin zij werden genomen, bevatten. Deze kunnen op zich dan ook geenszins uw voorgehouden jarenlange illegale verblijf in Iran staven.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerd herkomst uit Afghanistan en uw beweerd verblijf als Afghaanse vluchteling in Iran kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 17 april 2018 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd op het einde van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan (CGVS, p. 29). U blijft echter vasthouden aan uw verklaringen (CGVS, p. 29).

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Hierdoor verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw aanvraag toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofdzaak geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip ‘vluchteling’ door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst hij erop dat hij zich sinds 22 juli 2015 in België bevindt en zich dus buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij vreest te worden vervolgd omwille van een grondconflict en dat hij eveneens bij een eventuele terugkeer vreest onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het EVRM.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Verweerster hecht geen geloof aan het verblijf van verzoekers als Afghaanse vluchteling in Iran.

In het dossier van verzoekers ouders hechte verweerster geen geloof aan de Afghaanse nationaliteit van verzoekers ouders.

In het dossier van verzoekers zus kende verweerster sub beschermingsstatus toe aan.

Verzoekers is nu echt in de waar door zo uit een lopende beslissingen met vreemde conclusies.

Verweerster heeft geen twijfel dat ze tot het zelfde gezin behoren en toch nam ze z'n vreemde beslissingen.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het Handboek van UNHCR waar in paragraaf 199 het volgende staat:

Tegenstrijdige en onnauwkeurig verklaringen zijn op zich niet voldoende om te besluiten tot een weigering van de vluchtelingenstatus. De onderzoeker heeft de verantwoordelijkheid om dergelijke verklaringen te evalueren in het licht van de verschillende omstandigheden van het dossier.

Het UNHCR werpt tevens op dat aan de kandidaat – vluchtelingen het voordeel van de twijfel gegund is, op voorwaarde evenwel dat zijn vluchtverhaal geloofwaardig is. Om de geloofwaardigheid van een kandidaat-vluchteling te beoordelen, dient rekening gehouden te worden met zijn persoonlijkheid o.m. zijn intellectuele vermogens, de leeftijd en psychologische stoornissen.

Verzoekers zijn laaggeschoold en door de gebeurtenissen in hun leven en onderweg zijn ze volkomen getraumatiseerd geweest.

Verweerster neemt verzoeker en zijn zus kwalijk omdat ze niet op de hoogte waren van de reden van hun vlucht uit Afghanistan.

Verweerster wijst de asielaanvraag van verzoeker af maar van verzoekers zus niet. Ze kreeg sub beschermingsstatus.

Als dit argument zo belangrijk was voor de beoordeling van de asielaanvraag, waarom wordt dan aan verzoekers zus sub beschermingsstatus toegekend?

Verweerster heeft nagelaten om aan verzoeker het voordeel van twijfel te verlenen. Verzoeker was 16 jaar oud toen hij Iran verliet.

Verweerster heeft dit belangrijk element totaal over het hoofd gezien.

Verzoeker wenst te verwijzen naar het arrest van uw Raad RvV nr. 196 233 van 6 december 2017 waarin het volgende staat:

Opzoeken in Amayshdatabank door UNHCR Teheran van 10 november 2017 immers dat opzoeken door UNCHR niet louter gebeuren op naam doch tevens andere persoonsgegevens worden geverifieerd, dit om persoonsverwarring uit te sluiten. Zo wordt er in de meeste gevallen gezocht op basis van documenten die door de advocaat of de asielzoeker zelf aan UNCHR werden bezorgd. Deze documenten worden samen met de naam, voornaam, geboortedatum, geboorteplaats, vaders naam, moeders naam, nationaliteit, kaart nummer en familie nummer naar UNCHRS in Iran gestuurd. Op basis van deze informatie wordt dan in de respectievelijke databanken (i.e Amayesh II (2006), Amayesh IV (2009) en ProGres (databank UNHCR) gezocht.

Verzoeker meent net zoals uw Raad in dit arrest dat in zijn geval een ruime toepassing van het voordeel van twijfel gerechtvaardigd is.

Verzoeker meent dat uw Raad terecht in dit arrest geoordeeld heeft dat:

Veel van hun afstammelingen zijn nooit in Afghanistan geweest en hebben een zeer slechte kennis over het land dat hun ouders verlieten.

Verzoeker menen dat in hun geval verweerster geen onderzoek verrichtte naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor de Afgaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran hebben verbleven en die aldus een sterkere band hebben met dit land dan met het land waarvan ze de nationaliteit bezitten.

Verzoeker is ten einde raad en de ruimdenkendheid en rechtvaardigheid van uw Raad is zijn enige hoop!!!

Verweerder heeft nagelaten om op een deftige wijze te motiveren waarom:

Ze geen rekening heeft gehouden met het profiel van verzoeker

Het rapport van "treatment van returnees" niet van toepassing is op de situatie van verzoeker

Ze geen rekening gehouden met de jonge leeftijd van verzoeker nl 16 jaar oud op het moment van vertrek uit Iran

Een dergelijke handelwijze komt neer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Schending van artikel 3 EVRM juncto schending van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet: Verweerster heeft eveneens nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

*Hierbij wensen verzoekers te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de ‘sliding scale’:
“Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming”.*

Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen. Verzoekers is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Als bijlage bij de verweernota van verwerende partij van 4 december 2018 wordt de beslissing van de commissaris-generaal van 31 augustus 2018 tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoekers zus gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoeker stelt in Afghanistan vervolging te vrezen omwille van een grondconflict.

Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, nu (i) hij volgens zijn verklaringen steeds samenwoonde met zijn ouders en samen met hen vertrokken is en inzake het door zijn ouders op 22 juli 2015 ingediende verzoek tot internationale bescherming reeds werd geoordeeld dat er geen geloof werd gehecht aan hun herkomst uit Afghanistan en hun verblijf als Afghaans vluchteling in Iran, (ii) hij en zijn familie tegenstrijdige verklaringen aflegden over zijn verblijfplaatsen, (iii) zijn familie tegenstrijdige verklaringen aflegde over de taal die thuis werd gesproken, (iv) hij geen zicht biedt op zijn financiële situatie, (v) noch hij, noch zijn zus blijkt te weten waarom zijn familie initieel vertrokken is uit Afghanistan, (vi) zijn verklaringen over zijn familie en het contact dat hij met hen heeft vragen oproepen, (vii) zijn verklaringen over zijn leven in Iran als Afghaanse vluchteling inconsistent en twijfelachtig zijn en (viii) de door hem neergelegde documenten de appreciatie van de commissaris-generaal niet vermogen te wijzigen.

Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers verzoek om internationale bescherming op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige

poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het herhalen van eerder tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gegeven verklaringen, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

In zoverre verzoeker in het tweede middel van het verzoekschrift de bevindingen in de bestreden beslissing tracht te minimaliseren door te verwijzen naar zijn laaggeschooldheid, merkt de Raad op dat zelfs van iemand met een beperkte scholing redelijkerwijs wordt verwacht dat deze doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leefomgeving. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoeker zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. Verzoekers ongeschooldheid kan aldus niet overtuigen als verschoningsgrond voor de door hem afgelegde verklaringen.

Verzoeker stelt verder in het tweede middel dat hij “*volkomen getraumatiseerd*” is geweest door de gebeurtenissen in zijn leven en onderweg, doch hij laat na enig bewijs bij te brengen waaruit kan blijken dat hij getraumatiseerd is, laat staan dat zijn cognitieve geheugen hierdoor dermate is aangetast dat hij niet in staat zou zijn om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker noch zijn advocaat maakte hier bovendien enige melding van tijdens het persoonlijk onderhoud en uit de notities van het persoonlijk onderhoud kunnen geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen hoe of op welke wijze zijn mentale toestand zijn verklaringen beïnvloedt, laat staan dat dit van die aard is om een negatieve invloed gehad te hebben op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Verder laat verzoeker na *in concreto* aan te duiden waar of op welke wijze de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn persoonlijkheid. Verzoeker poneert in het tweede middel weliswaar dat de commissaris-generaal over het hoofd heeft gezien dat hij zestien jaar was toen hij Iran verliet, doch hij laat na te duiden waaruit dit zou blijken.

Waar verzoeker in het tweede middel van het verzoekschrift nog wijst op een arrest van de Raad waarin wordt gesteld dat veel afstammelingen nooit in Afghanistan geweest zijn en een zeer slechte kennis hebben over het land dat hun ouders verlieten, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu hem *in casu* niet verweten wordt een zeer slechte kennis te hebben van Afghanistan.

Waar verzoeker in het tweede middel nog laat gelden dat de commissaris-generaal geen onderzoek verrichtte naar de mogelijkheid tot terugkeer naar Afghanistan voor de Afghaanse onderdanen die gedurende vele jaren in Iran verbleven hebben, wijst de Raad erop dat verzoeker zijn verblijf als Afghaans vluchteling in Iran niet aannemelijk heeft gemaakt.

Aldus is het betoog van verzoeker niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit het dorp Chawli Shorab, in de provincie Kunduz, en er bijgevolg geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend en toont dergelijke problemen ook door in het tweede middel nog te verwijzen naar § 39 van het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 17 februari 2009 in de zaak C-465/07 (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji/ Staatssecretaris van Justitie) niet aan.

Waar verzoeker in het tweede middel betoogt dat aan zijn zus, die tot hetzelfde gezin behoort, de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en aan hem en zijn ouders niet, wijst de Raad erop dat ieder verzoek om internationale bescherming afzonderlijk en op individuele wijze moet worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst en met de individuele elementen die worden aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Door louter te stellen dat aan zijn zus de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, toont verzoeker *in casu* evenwel niet aan dat hijzelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, temeer nu ook in het geval van zijn zus werd geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde afkomst uit Afghanistan en haar beweerde verblijf in Iran als Afghaanse vluchteling en haar de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van redenen eigen aan haar persoonlijke situatie.

2.3.4.3. Wat betreft artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers Afghaanse nationaliteit niet wordt getwijfeld. Zoals hoger werd vastgesteld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk afkomstig te zijn uit het dorp Chawli Shorab in de provincie Kunduz, noch uit een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Te dezen brengt verzoeker evenwel geen elementen aan waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.9. Waar verzoeker nog vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

2.3.10. De aangevoerde middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig februari tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN